

Đề bài:

Rặng dừa và khóm
tre là hai hình ảnh
quen thuộc của làng
quê Việt Nam. Em
hãy tả rặng dừa
hoặc khóm tre ở
quê hương em.

Bài làm 1

Rặng dừa

Chiều chiều em cùng bố mẹ đi dạo mát ngoài biển. Ở đây, có biết bao nhiêu cảnh mà em yêu, nhưng em chỉ thích nhất là được ngồi dưới bóng những cây dừa san sát để hưởng những làn gió biển mát rượi.

Từ xa nhìn lại, em thấy những cây dừa cao to, trồng rất thẳng hàng. Thân cây được bao bọc bên ngoài bằng lớp vỏ cứng, sần sùi màu nâu đen. Các tàu lá dừa màu xanh sẫm, to và xòe ra mọi phía. Và, hình như tàu lá dừa đang dùng chiếc vĩ cầm của mình kéo thành một bản nhạc hòa tấu cũng tiếng sóng biển, tiếng gió rì rào tạo nên những âm thanh êm dịu phá tan nỗi mệt nhọc sau những giờ làm việc căng thẳng của mọi người. Xen kẽ trong các tàu lá là những bông dừa màu vàng li ti. Gặp những cơn gió thổi, bông dừa rơi đầy trên bờ cát. Những bông dừa rơi xuống nhường chỗ cho các trái dừa bé bỏng màu xanh non. Những trái dừa đó cứ lớn dần lên... khi gọt vỏ lớp vỏ dày bên ngoài rồi khoét một lỗ nhỏ sẽ lộ ra bên trong một lớp cùi dày rất nhiều nước. Nước dừa là món nước giải khát quen thuộc, dân dã của mọi người.

Dừa khi đã chín, vỏ đổi sang màu đỏ ối – đó là loại *dừa lửa* theo tên gọi của nhân dân ở đây. Vào ngày giỗ, tết, trái dừa cũng có mặt trên mâm ngũ quả của mọi nhà. Trái dừa phơi khô còn dùng làm gáo múc nước. Các tàu dừa khô làm củi để đốt rất đượm.

Cây dừa tô điểm cho miền Nam một vẻ đẹp đáng yêu. Nhìn cây dừa em lại nhớ đến vẻ đẹp thanh thuộc của quê hương mình.

(Nguyễn Ái Thanh Đan)

Bài làm 2

Cây dừa

*Cây dừa xanh tỏa nhiều tàu,
Dang tay đón gió, gập đầu gọi trăng.
Thân dừa bạc phéch thẳng năm,
Quả dừa – đàn lợn con nằm trên cao.
Đêm hè hoa nở cùng sao,
Tàu dừa – chiếc lược chải vào mây xanh.
Ai mang nước ngọt, nước lành,
Ai đeo bao hũ rượu quanh cổ dừa.
Tiếng dừa làm dịu nắng trưa,
Gọi đàn lợn đến cùng dừa mùa reo.
Trời trong đầy tiếng rì rào,
Đàn cò đánh nhịp bay vào bay ra.*

*Đứng canh trời đất bao la,
Mà dùa đứng đỉnh như là đứng chơi.*

(Trần Đăng Khoa)

Bài làm 3

Khóm tre

Đầu làng em có khóm tre xanh mát. Không biết những khóm tre ấy có từ đời nào, nhưng chỉ biết rằng chúng rất thân thiết với người dân làng em.

Nhìn từ xa, lũy tre làng như một bức tường thành bao quanh thôn xóm. Tới gần mới thấy bức thành ấy được tạo bởi nhiều cây tre gầy guộc, khẳng khiu. Cây nọ nương tựa cây kia, bắt chắp nắng mưa, bão giông, vươn lên trên đỉnh cao đón nhận ánh sáng mặt trời. Các cụ già trong làng em thường bảo: cây tre cũng như người dân quê em một nắng hai sương, chịu thương chịu khó, bất khuất kiên cường.

Thân tre vừa tròn lại vừa gai góc. Trên những thân cây tua tủa những vôi xanh nõn như những cánh tay vươn dài. Dưới gốc chỉ chít những búp măng non. Búp mới thì mới nhô khỏi mặt đất, búp thì cao ngang ngực em, búp vươn quá đầu em... Em cứ nghĩ những búp măng ấy chính là những đứa con thân yêu của tre; năm năm tháng tháng được mẹ chăm chút, ngày một lớn lên, ngày một trưởng thành trong bóng mát yêu thương.

Những ngày hè oi bức, nắng như đổ lửa trên đồng, lũy tre là nơi nghỉ ngơi của bà con, cô bác. Buổi trưa tre che nắng cho trâu nằm, ru cho trâu ngủ. Buổi chiều, chúng em ra ngồi dưới gốc tre trò chuyện, vui chơi. Có những đêm trăng rằm, bọn em mang đèn treo lên những thân tre. Ánh sáng lấp lánh, chúng em nhảy múa cười đùa, vui ơi là vui! Lá tre rì rào tiếng hát, rầm rì kể chuyện ngày xưa... tre cũng vui như chúng em.

Tre đi vào cuộc sống của con người quê em. Đó là những bạn thân tình của nhiều thế hệ. Người làng em, ai đi xa cũng nhớ về cây tre, cũng nhớ về lũy tre làng xanh mát yêu thương.

(Bùi Ngọc Sơn)

Bài làm 4

Tre xanh

Tre xanh,

Xanh tự bao giờ?

Chuyện ngày xưa đã có bờ tre xanh.

*Thân gầy guộc lá mong manh,
Mà sao nên lũy nên thành tre ơi?
Ở đâu tre cũng xanh tươi,
Cho dù đất sỏi, đất vôi bạc màu?*

Có gì đâu, có gì đâu
Mỡ màu ít chất dòn lâu hóa nhiều
Rễ siêng không ngại đất nghèo
Tre bao nhiêu rễ bấy nhiêu cần cù.
Vươn mình trong gió tre đu
Cây kham khổ vẫn hát ru lá cành.
Yêu nhiều nắng nỏ trời xanh
Tre xanh khuất mình bóng râm.

Bão bùng thân bọc lấy thân
Tay ôm, tre níu tre gần nhau thêm.
Thương nhau tre chẳng ở riêng
Lũy thành từ đó mà nên hơi người.
Chẳng may thân gãy cành rơi
Vẫn nguyên cái gốc truyền đời cho măng.

Nòi tre đâu chịu mọc cong
Chưa lên đã nhọn chur chông lạ thường.
Lùng trần phơi nắng phơi sương
Có manh áo cộc tre nhường cho con.
Măng non là búp măng non
Đã mang dáng thẳng thân tròn của tre.
Năm đi qua, tháng đi qua
Tre già măng mọc có gì lạ đâu.
Mai sau,
Mai sau,
Mai sau,
Đất xanh tre mãi xanh màu tre xanh.

(Nguyễn Duy)